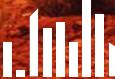

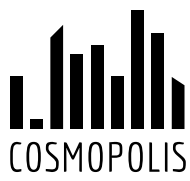
Najlepšie predávaná autorka New York Times

ISABELLA MALDONADO

HADIE OČI

Sériový vrah alebo agentka FBI.
Kto z nich bude korisť?

COSMOPOLIS

**ISABELLA
MALDONADO
HADIE
OČI**

ISABELLA MALDONADO
HADIE OČI

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 206. publikáciu.

Z anglického originálu *A Different Dawn* vydaného nakladateľstvom *Amazon Publishing*,
imprint Thomas & Mercer, Seattle v roku 2021, preložila do slovenčiny Anna Chelemendiková.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Zuzana Kolačanová

Vydanie 1., 2023
Počet strán 368
Tlač FINIDR, s.r.o.

Text copyright © 2021 by Isabella Maldonado
Cover design © Christopher Lin

This edition is made possible under a license arrangement originating
with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.
All rights reserved.

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2023
Translation © Anna Chelemendiková, 2023

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť
reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.*

ISBN 978-80-8090-643-6 (ePub)
ISBN 978-80-8090-642-9 (pdf)
ISBN 978-80-8090-641-2 (print)

Venujem Maxovi:

*Nech ťa cesta zavedie kamkoľvek,
vždy vedz, že si milovaný.*

Kapitola 1

Pred dvadsiatimi rokmi

Detský domov pre dievčatá Russell House, okres Fairfax, Virgínia

Sedemročná Nina sedela so skríženými nohami na zemi spolu so svojimi kamarátkami so zatajeným dychom. Všetky dievčatá v domove závideli Angelice, pre ktorú bola táto noc v Russell House posledná. Angelicu si totiž vybrali.

Mala jedenásť rokov, bola štíhla ako prútik, mala dlhé vratké nohy a pleť takú svetlú, že by ju mohli pokojne považovať za belyšku. Angelica strávila posledné tri mesiace v pestúnskej rodine, ktorá sa rozhodla, že požiada súd o jej adopciu. Proces adopcie mal trvať ešte celé mesiace, no i počas neho už mala bývať so svojou budúcou rodinou. Dnes večer sa Angelica vrátila do detského domova, aby sa rozlúčila so svojimi kamarátkami alebo aby sa pred nimi predvádzala – podľa toho, aký vzťah k nim mala.

Pani Brownová tvrdila, že sa ešte nikdy nestalo, že by si niekto adoptoval dievča staršie ako desať rokov. Angelica bola výnimkou, ktorá potvrdzovala pravidlo. Do systému náhradnej starostlivosti sa dostala iba pred šiestimi mesiacmi, na rozdiel od Niny, ktorá nikdy nemala rodinu.

Nina v duchu premýšľala o tom, či potenciálni adoptívni rodičia dostanú informácie o tom, ako dlho je už dieťa súčasťou tej

mašinérie. Predstavila si svoju fotografiu na kartičke, akú mávajú zločinci v policajných správach, s krikľavým červeným nápisom *DOŽIVOTIE*.

Možno by sa mala nabudúce viac snažiť, aby o ňu pestúnska rodina prejavila záujem. Prečo len musela byť taká zvedavá? Prečo musela klásť toľko otázok? Prečo musela strkať nos do vecí, ktoré sa jej netýkali? Keby len tušila, že učiteľka zavolá políciu, nikdy by nepriniesla do školy ukázať tie veci, ktoré jej pestún schovával v škatuli od topánok pod posteľou.

Keď sa Nina a ostatné dievčatá zhromaždili v polkruhu okolo Angelicy, dievčina sa predklonila, stíšila hlas a začala rozprávať strašidelným tónom: „Toto je legenda o *La Llorone*, kvíliacej žene.“

Malá Samantha, ktorá mala iba päť rokov, sa pritísila k Nine. Jej orieškové oči boli plné strachu a Nina jej podala svoje obľúbené mäkké plyšové zvieratko, geparda menom Princessa. Bola to jediná vec, ktorú mohla Nina považovať za svoju vlastnú.

Samantha zovrela hebkú hračku v roztrasených rukách a Angelica začala rozprávať svoj príbeh.

„Bola raz jedna žena menom Maria. Vydala sa za krásneho muža, mali spolu dve deti, ale jej muž miloval tie deti viac ako ju. Jedného dňa Maria pristihla manžela, ako sa bozkáva s inou ženou, a uvedomila si, že aj tú inú ženu miluje viac ako ju.“

Ďalšie dievčatko, Caitlin, sa k Nine pritísilo z druhej strany. Caitlin si podľa sociálnych pracovníkov vyžadovala „špeciálne zaobchádzanie“. Podľa Niny však potrebovala iba špeciálnu ochranu pred dievčatami, ktoré ju šikanovali.

Nina bola presvedčená o tom, že Caitlin je veľmi bystrá, hoci niektoré staršie dievčatá, ako bola napríklad Angelica, tvrdili, že je hlúpa. Vysmievali sa jej, lebo mala trochu problémy s rečou. Zajakávala sa a mala ťažkosti pri komunikácii s ostatnými deťmi, ale

dokázala si v hlave zrútať dlhé stĺpce čísel, vedela, koľko cukríkov je v pohári bez toho, aby ich musela spočítavať, a pred mesiacom, po svojich šiestych narodeninách, sa začala učiť algebru.

Keď Angelica v ten večer prišla na poslednú návštevu, schovala niekam Caitlininu novú učebnicu matematiky. Nina na revanš potiahla Angelice úplne nový mobil, ktorý jej venovali jej adoptívni rodičia, a držala ho nad záchodovou misou, až kým Caitlin nevrátila učebnicu.

Nina objala Caitlin okolo chudých pliec, aby sa dievčatko cítilo bezpečne, keď počúvalo príbeh.

„Maria sa rozzúrila,“ pokračovala Angelica. „A tak trochu zbláznila. Prisahala, že sa postará o to, že jej manžel zaplatí za svoju neveru. Aby ho potrestala, utopila obe svoje deti v rieke. Keď sa vrátila domov a jej manžel chcel vedieť, kde sú deti, priznala sa, že ich zabila. Veľmi sa na ňu nahneval. A povedal, že ak mu nevráti deti, nebude s ňou chcieť byť.“

Caitlin sa začala kolísať dopredu a dozadu.

Angelica stíšila hlas až do umeleckého šepotu. „Maria oľutovala svoj čin. Cnelo sa jej za deťmi, o ktoré prišla. Skočila do rieky a utopila sa.“

Samantha pevnejšie zovrela plyšového geparda.

„Teraz musí chodiť po svete ako duch,“ pokračovala Angelica, „a večne hľadať svoje mŕtve *niños*. Nosí biele šaty a na hlave má závoj. Ak na svojich nočných potulkách natrafí na nejaké deti, unesie ich a utopí v rieke. Volá sa *La Llorona*, pretože stále kvíli. Ten, kto ju začuje, je ďalší na rade a zomrie.“

Zozadu sa ozval strašidelný hlas: „¿*Dónde están mis hijos?*“

Bolo to jedno zo starších dievčat, ktoré sa schovávalo vzadu v miestnosti, aby vystrašilo tie mladšie.

Samantha vykričala, vyhodila Princesu do vzduchu a odbehla do spálne. Caitlin sa v panike vrhla na Ninine kolená a ovinula

jej okolo krku svoje vychudnuté ruky. Nina pocítila, ako sa jej cez džínsy začína šíriť teplo, a uvedomila si, že Caitlin sa pomočila.

Angelica zdvihla odhodené plyšové zvieratko a usmiala sa. „Čo je to?“ opýtala sa spevavo. „Je to malá hračička našej malej Niny?“

Nina jemne odstrčila Caitlin nabok a vstala. „Vráť mi to.“

Angelica na ňu ukázala prstom, rozosmiala sa a skríkla: „Aha, pozrite sa všetci, Nina sa pocikala!“

Nina sklopila zrak. Caitlinin moč sa jej rozlieval po nohaviciach. Pohľadom skĺzla na Caitlin, ktorá sa držala jej nohy ako kliešť a jej malé telo sa triaslo od hrôzy.

Nebolo by ťažké všetkým vysvetliť, že Caitlin bola tá, ktorá sa pomočila. Zároveň však vedela, ako dopadnú tí, ktorí v decáku prejavia slabosť, a preto mlčala. Bolo jej jasné, že tú záplavu urážok a posmeškov zvládne ľahšie ako Caitlin. Mala s tým už dosť veľa skúseností.

Angelica zdvihla plyšového geparda, aby ho všetci videli. „Myslím si, že naša malá Nina by už mala dospieť.“ Chytila hračku za hlavu a začala ňou zo všetkých síl krútiť.

Nina urobila jeden krok k nej. „Prestaň!“ Nemohla však ísť ďalej, pretože Caitlin sa kŕčovito držala jej nohy.

Angelica sa rozhládla po miestnosti a pokračovala v divadielku pre svoje publikum. „Keď odtiaľto zajtra ráno odídem, už nikdy nebudem musieť vidieť žiadnu z vás, chuderky. Predtým vám tu však niečo zanechám, aby ste mali na čo spomínať.“

Odrhla gepardovi hlavu a začala z nej trhať polyesterovú výplň a rozhadzovať ju po miestnosti ako biely sneh. Premeriavala si Ninu zúženými očami. „Nie si ako my ostatné, teba nikdy nikto nechcel. My sme mali aspoň nejakú rodinu. Tvoji rodičia ťa však vyhodili do koša. Ako smeti.“ Jej hlas znel rovnako spevavo ako pred chvíľou. „Decko zo smetiaka, decko zo smetiaka, decko zo smetiaka...“

Zomlelo sa to rýchlo. V jednej chvíli stála Nina s Caitlin prilepenou na nohe a o chvíľu už dorazil personál domova, ktorý príbehol z kuchyne a ťahal ju preč od Angelicy, ktorá ležala na zemi s krvavým nosom, ktorý utŕžil zopár rán od Nininých zúrivých pästí.

Ak niekedy existovala čo i len najmenšia nádej, že by si niekto mohol Ninu adoptovať, v tú noc vyhasla. V noc *La Llorony*.

Kapitola 2

Súčasnosc, Phoenix, Arizona

Sobota 29. februára: deň ako stvorený na smrť

Potichu vkĺzol do tmavého domu a pohľadom pozorne preskúmal prázdnu predsieň. Všetko, čo v nej videl, malo odtiene svetlej sivej. Najmodernejšie okuliare na nočné videnie, ktoré si zaobstaral, boli veľkou výhodou – najmä vzhľadom na skutočnosť, že rodina, ktorá spala na poschodí, nemala ani najmenšie tušenie, že sa dole zakráda votrelec.

Vytiahol spoza opasku pištoľ a v duchu si znova prešiel svoj plán. Strávil roky jeho vypracúvaním, mesiace študovaním všetkých detailov a týždne sledovaním objektu. Všetko to smerovalo k tejto jedinej chvíli, ktorá práve nastala. Bol rozhodnutý nenechať nič na náhodu. Pár, ktorý spal hore, si bude musieť vziať svoje tajomstvá do hrobu.

Stúpil na prvý schod, pokrytý kobercom, a opatrne urobil ďalší krok hore.

Najskôr sa musí zbaviť manžela. Fyzicky silnejší muž bude preňho zrejme väčším nebezpečenstvom, hoci nemohol podceniť ani ženu, ktorá bráni svoje dieťa. Okrem toho by jej to dalo tú výhodu, že bude vedieť, čo bude nasledovať, keďže ona bude na rade posledná. A o to mu predsa išlo.

Musí zaplatiť za to, čo urobila.

Prikradol sa k vrcholu schodiska, zastavil sa a pozorne počúval. Každý jeden nerv sa mu chvel od napätia.

Do nosa mu prenikla aróma mastencového prášku a čistej bielizne. Takmer v tej istej chvíli si uvedomil, že z miestnosti po jeho ľavici počuje tlkot srdca. Po chvíli rozmýšľania mu napadlo, že je to jedna z tých pomôcok pre rodičov, ktoré sa dávajú malým deťom k postieľkam, aby im pripomínali tlkot matkinho srdca.

Túto novú skutočnosť vyhodnotil ako nepodstatnú. Mal predsa svoje plány a záložné plány. To, čo sa malo stať, bolo nevyhnutné. Bol ako anjel smrti – rovnako hluchý voči nárekom. Slepý voči slzám. Bez štipky milosrdenstva.

Pod rúškom tmy sa vkradol do detskej izby a pustil sa do práce.

O šesť minút neskôr už kráčal chodbou do spálne rodičov. V ľavej ruke zvieral balíček veľkosti futbalovej lopty.

Dvere boli mierne pootvorené, zrejme pre prípad, že by dieťa plakalo. Uľahčilo mu to prístup. Rodičia pokojne spali v manželskej posteli a nemali ani najmenšie tušenie, čo sa bude diať. Čo sa už stalo.

Otvoril dvere laktom a získal výhľad na veľkú posteľ.

Muž spal naľavo, žena napravo. On mal tvár otočenú k stropu, ona ležala na boku, obaja mali hlavy položené na vankúšoch. Ich hrudníky sa zdvíhali a klesali v rovnakom rytme.

Zdvihol zbraň a palcom otočil spínač na boku zbrane. Na spiacom tele muža sa objavila malá svietiacia bodka. Posunul pištoľ tak, aby náboj trafil miesto, kde mužovi búšilo srdce.

Bol čas dať veci do poriadku.

Zľahka stlačil spúšť.

Kapitola 3

***O dva dni neskôr, pondelok 2. marca
Oddelenie behaviorálnej analýzy (OBA), Aquia Commerce Center,
Aquia, Virgínia***

Špeciálna agentka FBI Nina Guerrerová klesla na jedinú voľnú stoličku za čiernym laminátovým stolom v kancelárii svojho nadriadeného, špeciálneho agenta Gerarda Buxtona. Vysoké okná rohovej kancelárie na druhom poschodí obchodného areálu bičovali dážď.

Šéf sa zamračil. „Idete neskoro.“

Malo zmysel rozprávať mu o imobilnej šoférke, ktorá zablokovala pravý jazdný pruh cesty číslo 123 a na dobrých osemsto metrov zastavila všetku dopravu? Opisovať mu, ako v tom lejaku pomáhala žene odtlčiť jej dymiaci Volkswagen Beetle do odstavného pruhu? Spomenúť mu, že tam zostala, až kým nedorazili policajti z Virgínie, nezriadili prenosné blikajúce dopravné značenie a nezavolali odťahovku pre uviaznutú šoférku?

„A ste mokrá,“ dodal Buxton. „Mali ste nehodu?“

„Nie, pane,“ pokrútila hlavou. Detaily radšej vynechala. „Niekoľko iných mal nehodu.“

„Tu máte.“ Špeciálny agent Dr. Jeffrey Wade, ktorý sedel na susednej stoličke, jej podal žiarivo bielu vreckovku. „Kvapkáte na stôl.“

Wade, jej mentor a najskúsenejší špecialista na kriminálne profily, bol zároveň jediným človekom, ktorého poznala, ktorý vždy nosil so sebou starostlivo vyžehlené látkové vreckovky. Mal okolo päťdesiatky a možno tým vzdával hold dávno minulým časom. Tak či onak, Nina jeho gesto ocenila.

S úsmevom sa poďakovala Wadeovi, vzala si od neho ponúknutý kúsok látky a utrela si ním veľké kvapky z nakrátko ostrihaných vlasov a následne i pramienky vody, ktoré jej stekali po lícach.

Pozrela sa ponad stôl na dvojicu špeciálnych agentov Kelly Breckovú a Jakea Kenta, ktorí boli súčasťou jej novovytvoreného tímu. Brecková bola veľmi bystrá a zdravo drzá – čo zmierňovala jemným južanským prízvukom –, a dokázala tým zaskočiť každého, kto ju nepoznal. Táto zmes kontrastných vlastností jej často pomáhala pri komunikácii so zločincami.

Kent – bývalý príslušník námorných jednotiek Navy SEAL – mal moderne ostrihané pieskové vlasy, svaly ako z ocele a vždy nosil okuliare s čiernym rámom, ktoré sa k nemu trochu nehodili. Pôsobil dojmom, že by pokojne mohol okamžite nastúpiť na bojové pole, rovnako ako za katedru v univerzitnej aule.

Až keď sa Nina usadila na voľnú stoličku, všimla si napätie na tvári šéfa oddelenia. Za normálnych okolností Buxtonova tvár neprejavovala takmer žiadne emócie, no dnes ráno sedel za vrchostolom v podivne strnulej polohe. Zložil si okuliare a stlačil si ko-reň nosa.

Na stole pred ním ležali dve úhľadné zložky plné dokumentov. Poklepal po nich dlhými prstami. „Ak je v tom nejaký vzorec, tak je to jeden z najdesivejších vzorcov, s akým som sa kedy stretol.“

Všetci si vymenili pohľady. Nina s napätím čakala na pokračovanie.

„ViCAP našiel potenciálnu zhodu medzi dvoma trojnásobnými vraždami, ktoré sa stali v rôznych mestách, s úplne presným štvor-ročným intervalom,“ pokračoval Buxton. „Dostali sme za úlohu

určiť, či spolu súvisia, a ak áno, budeme musieť pomôcť arizonskej polícii vo Phoenixe s vyšetrovaním.“

ViCAP je skratka pre *Violent Criminal Apprehension Program*, čo je program na zaznamenávanie násilných trestných činov, obrovská databáza, z ktorej môže FBI získavať údaje o trestných činoch vyšetrovaných policajnými oddeleniami a inými agentúrami v Spojených štátoch. Tento systém bol vytvorený na zhromažďovanie a analýzu informácií o vyšetrovaných trestných činoch a vytváral sieť, ktorá umožňovala nájsť súvislosti medzi podobnými trestnými činmi, ktoré sa stali vo veľkom časovom rozpätí a na rôznych miestach. Nina pochopila, že v tejto sieti práve teraz uviazlo niečo veľmi zlé.

„Čo vieme o týchto dvoch prípadoch?“ opýtal sa Wade.

Nina vždy obdivovala, ako tento skúsený odborník na kriminálne profilovanie dokázal rýchlo prejsť k meritu veci. Práve otváral svoj starosvetský klasický zápisník a jeho sivé oči žiarili živým záujmom. Wade ťažil zo svojho doktorátu z psychológie aj z niekoľkých desaťročí práce pre FBI, ktoré mu umožnili bleskovo a presne vyhodnotiť rozsah a povahu nevyriešených prípadov, ktoré prichádzali do OBA, oddelenia behaviorálnej analýzy, z iných policajných oddelení. Za túto schopnosť však zaplatil vysokú cenu. Skutočnosť, že musel toľko rokov rozmýšľať ako vrahovia a ich obeť, si vybrala svoju daň. Bolo to pred niečo vyše dvoma rokmi, keď sa Wadeova kariéra pozastavila a takmer sa skončila. Pri jednom z jeho predchádzajúcich vyšetrovaní vyhasol život mladého dievčaťa a on tomu nedokázal zabrániť.

Buxton si namiesto odpovede na Wadeovu otázku nasadil okuliare a otočil sa k Breckovej, ktorá už stihla vybrať notebook z tašky z mäkkej kože, ktorú mala pod stolom. „Poslal som vám zašifrovaný súbor s fotografiami z miesta činu a ďalšími informáciami,“ oslovil ju. „Môžete nám ho ukázať?“

Brecková, ktorá bola do ich tímu pridelená z oddelenia počítačovej kriminality, mala vždy so sebou svoj notebook, ktorý viac pripomínal akýsi umelý doplnok jej tela než zariadenie používané na prácu. Otvorila ho pred sebou a zastrčila si za ucho dlhý vlnitý prameň ryšavých vlasov. „Prepojím to na veľkú obrazovku,“ zamrmlala. Z jemného prízvuku sa dal vyčítať jej pôvod – pobrežná Georgia.

Nina sa obrátila k veľkej plochej obrazovke na stene.

„Začneme najnovším prípadom, ktorý sa stal predminulú noc vo Phoenixe,“ ozval sa Buxton. „Uprostred noci bola vyvraždená celá rodina v ich dome.“ Nadýchol sa. „Matka, otec a ich novorodená dcéra.“

Na monitore sa objavila fotografia. Nina sa dívala na rozsiahle sídlo v stredomorskom štýle, ktoré trónilo uprostred žiarivo zeleného trávnik, obklopené majestátnymi palmami. Potom sa ukázala druhá fotka. Bol na nej muž oblečený len v boxerkách, ktorý ležal uprostred širokej manželskej postele a hlavu mal zvláštne otočenú k jej zdobenému čelu. Holú hrud' mu pokrývala krv.

Na ďalšej fotografii bolo malé dieťa. Na prvý pohľad sa zdalo, že spí v postieľke.

„Dievčatko bolo udusené – okrem vnútorného krvácania, ku ktorému došlo v čase smrti, nemá žiadne viditeľné zranenia,“ informoval ich Buxton a hlasno prehltol. „Malo len osem dní.“

Buxton kývol na Breckovú, ktorá stlačila tlačidlo na ovládanie monitora a zobrazila ďalšiu fotografiu z miesta činu.

Vo vani ležala žena v bledoružovej nočnej košeli. V ochabnutej pravej ruke držala poloautomatickú pištoľ a na pravom spánku jej bolo vidieť strelnú ranu. Vyzerala ako mnohé z obetí samovrážd, ktoré Nina videla, keď ešte pôsobila v miestnom policajnom zbore, skôr než sa stala súčasťou FBI.

„Povedali ste, že to bola trojnásobná vražda,“ poznamenala Nina, ktorej myseľ sa stále snažila spracovať sériu fotografií. „Tu

to však vyzerá, že matka najprv zavraždila celú rodinu a potom sa zastrelila.“

Buxtonove tmavé oči sa stretli s jej pohľadom. „Presne tak vrah chcel, aby to pôsobilo.“

Kent, ktorý dovtedy mlčal, sa ozval s teóriou. „Nieкто sa teda vlámал do domu, všetkých zabil a potom ich telá naaranžoval?“

Keď Kent slúžil v námorníctve, strýko Sam mu zaplatil vysokoškolské štúdium psychológie. Získané vedomosti úspešne využil počas tajných operácií, keď bolo potrebné vypočúvať väzňov. Keď nastúpil do FBI, netrvalo dlho a OBA ho oslovilo, aby využilo jeho skúsenosti, ktoré získal v boji proti nepriateľom a predátorom, ktorí ohrozovali bezpečnosť občanov.

„Detektívi z Phoenixu to vyhodnotili rovnako,“ prikývol Buxton. „Podarilo sa im nájsť malé množstvo krvi v predsieni v dome. Páchatel mal zrejme na rukách rukavice a na nohách návleky na topánky. Pri odchode si ich však dal dole a zopár kvapiek mu zrejme ušlo.“

„Nezanedbal prípravu,“ skonštatoval Kent.

„Krv objavená v predsieni sa zhodovala s krvou otca a neexistuje iné vysvetlenie, ako sa tam mohla dostať,“ pritakal Buxton. „Otec očividne zomrel v posteli. Ťažko by mohol zísť po schodoch s prestreleným srdcom. To bola výzva pre miestnych detektívov, aby ešte dôkladnejšie hľadali ďalšie dôkazy.“ Opäť kývol na Breckovú, ktorá ukázala ďalšiu fotografiu. „A následne našli toto.“

Nina sa naklonila dopredu a prižmúrenými očami sa zadívala na monitor. Na dlážke chodby v predsieni bol sotva viditeľný odtlačok topánky. „Vyzerá to ako monoprint.“

„Vytvára sa pomocou elektrostatického náboja,“ vysvetlil Buxton. „Technici z Phoenixu mi to opísali tak, že na rohožku položili polyesterovú fóliu. Pomocou elektrostatického náboja z nej zdvihli prach, ktorý sa usadil na fólii, potom ju otočili a získali odtlačok topánky.“

„Dobrá práca,“ usmiala sa Nina.

„Fotku odtlačku poslali do policajného laboratória,“ pokračoval Buxton vo vysvetľovaní. „Porovnali ju s odtlačkami topánok v databáze a vyšlo im, že ide o bežeckú topánku značky Nike, o dve veľkosti väčšiu, než nosil otec.“

Brecková ukázala fotografiu odtlačku z databázy na obrazovke vedľa fotografie odtlačku z miesta činu. Až na mieru opotrebovania boli obe stopy identické.

Buxton medzitým chytil do rúk druhú zložku. „A takto sme sa dostali k zhode s prípadom, ktorý sa stal pred štyrmi rokmi v New Yorku,“ vyslovil. „Miestna polícia tam vyšetrovala prípad vraždy matky, otca a novorodeného dievčatka, ku ktorej malo dôjsť v ich byte. Mŕtvoly boli naaranžované tak, aby to vyzeralo ako dvojnásobná vražda a samovražda. V tomto prípade boli všetci otrávení oxidom uhoľnatým. Otec a dieťa ležali vo svojich posteliach, matka sedela na stoličke v izbe. Všetky okná boli zatvorené a pod dverami sa nachádzali zastrčené uteráky.“

Brecková zatvorila digitálny priečnik s dokumentmi z Phoenixu a kliknutím otvorila priečnik z New Yorku. Na monitore sa objavila fotografia štvorposchodového bytového domu.

„Aj tam našli odtlačok topánky, ktorý tam nepatrí?“ opýtala sa Nina.

„Áno, a nebola to len taká hocijaká topánka,“ prikývol Buxton. „Bola to rovnaká značka a veľkosť topánky ako v tomto novom prípade z Phoenixu. Stopy po opotrebovaní sa však nezhodujú, čo je pochopiteľné. Ide o bežecké topánky a tie žiadnemu bežcovi, ktorý pravidelne beháva, nevydržia štyri roky. Páchateľ si zrejme kúpil nové skôr, než sa rozhodol vraždiť druhýkrát.“

„Takže oba zločiny boli naaranžované tak, aby vyzerali ako vražda a samovražda.“ Wade zdvihol zrak od svojho zápisníka. „Nejaké ďalšie zhody?“

„Ešte jedna.“ Buxton sa odmlčal a pokračoval, až keď sa naňho upreli všetky oči v miestnosti. „K vražde v New Yorku došlo dvadsiateho deviateho februára.“

„Rovnako ako vo Phoenixe.“ Nina sa obrátila k Wadeovi. „Prečo by mal byť priestupný rok taký dôležitý?“

Wade odložil pero a začal počítať na prstoch. „Rovnaký typ obeť, rovnaký modus operandi – spôsob smrti sa líši, ale zakaždým sa snažil zvaliť to na matku.“

„Rovnaká veľkosť a značka topánok,“ doplnil Kent. „Rovnaký dátum.“

„Ani v jednom prípade sa na mieste činu nenašli dôkazy o vlámaní,“ dodala Brecková. „Vrah zakaždým vošiel do domu bez toho, aby niekoho zobudil, pričom nezanechal polícii takmer žiadne dôkazy o tom, že tam bol.“

Buxton prikývol. „Som ochotný súhlasiť s tým, že tieto dva prípady spolu súvisia.“

„Nasleduje ďalšia otázka: Je takýchto prípadov viac?“ Wade to vyslovil tak, akoby iba nahlas premýšľal. „Urobil niečo podobné aj v predchádzajúcich rokoch – nejaké ďalšie vraždy maskované ako kombinácie vraždy a samovraždy?“

Nina sa pridala so svojou úvahou: „Ak by sa mu podarilo utajiť svoje zločiny, polícia by ich ďalej nevyšetrovala, takže vo ViCAP by sme o nich nenašli žiadne informácie, pretože policajti by si mysleli, že vrah je mŕtvy. Jedna vražda sa stala na východnom pobreží, druhá na západnom. Páchateľ mohol vraždiť kdekoľvek inde v USA a jeho zločiny mohli byť uzavreté ako vražda a samovražda. A nikomu nenapadlo hľadať nejaký vzorec.“

„Takže rozpoznať, že ide o sériového vraha, by bolo prakticky nemožné,“ súhlasila Brecková. „Je to bystrý chlapík.“ Prešla prstom po obrazovke notebooku a Nina videla, ako otvorila ďalšie okno. „Musíme sa vrátiť späť a prejsť všetky vraždy a samovraždy, ktoré